

dre vil anføre, at kriminalitet ikke kan bekæmpes alene med skærpede straffebestemmelser. Atter andre vil mene, at man – efter at Straffelovrådet i 2003 afgav betænkning om straffastsættelse og strafferammer – bør overveje, om der bør ske en samlet revision af straffelovgivningen, og at der ikke bør lovgives isoleret om voldtægtsforbrydelser.

Forslagsstillerne mener ikke, at nogen af disse begrundelser er tilstrækkelige til at afvise en skærpelse af lovgivningen.

Det er naturligvis rigtigt, at der inden for de eksisterende strafferammer på 8 og 12 års fængsel kan straffes langt strengere, end domstolene gør det. Som det er påvist i bemærkningerne foran, udnytter domstolene ikke tilnærmelsesvis strafferammerne, men idømmer straffe på i gennemsnit ca. 1½ år. Dette argument bortfalder derfor. Selv ved meget grove voldtægtsforbrydelser vælger domstolene som regel ikke højere straffe end 2 års ubetinget fængsel, dog op til 3 år, hvis den kriminelle tidligere er dømt for tilsvarende kriminalitet. Kun i ganske få tilfælde idømmes højere straffe end 3 år, med 8 år som et absolut strafmaksimum, der i årene 1996-2000 kun blev anvendt én gang. Ved at indføre en mindstestraf kan det tydeliggøres for domstolene, at strafniveaet i langt de fleste tilfælde skal ligge højere end i dag.

Det er ligeledes rigtigt, at kriminalitet ikke kun kan bekæmpes med højere straffe, men dette argument er heller ikke holdbart, når det er en kendsgerning, at Danmark straffer lavere for voldtægt end alle lande, vi kan sammenligne os med. Så er det nødvendigt, at lovgivningsmagten griber ind for at bringe niveaet på linje med, hvad der er almindeligt i den civiliserede verden.

Forslagsstillerne finder det heller ikke nødvendigt at udsætte strafskærpelsen på voldtægtsområdet for at afvente, om Straffelovrådet eventuelt i fremtiden udtaler sig om dette emne. I forbindelse med gennemførelsen af forhøjelsen af strafferammen i 2002 for bl.a. voldtægt²⁹⁾ drøftede Straffelovrådet, om ændringen kunne rejse spørgsmål om skærpelse af strafferammerne i andre straffelovsbestemmelser. Et enigt Straffelovråd³⁰⁾ fandt anledning til at fremkomme med generelle betragtninger om udformningen af strafferammer, herunder for vold og voldtægt, men rådet afstod fra at fremkomme med forslag om ændringer på områder som vold mod tjenestemand i funktion og vidnetrusler m.v., forbrydelser i familieforhold, forbrydelser mod kønssædeligheden (forbrydelser

mod liv og legeme) og forbrydelser mod den personlige frihed. Dette anskueliggør, at det sagtens kan lade sig gøre at lovgive isoleret på et enkelt af disse områder, uden at dette er til hinder for, at regeringen arbejder videre med at ændre strafniveaet også for andre typer forbrydelser.

Lovforslagets hovedindhold

Lovforslaget indeholder i fire henseender ændringer i forhold til den gældende lovgivning:

- a) For det første indføres mindstestrafte, nemlig 1 års fængsel for voldtægt efter § 216, stk. 1, og 2 års fængsel for de grovere forbrydelser efter stk. 2.
- b) For det andet forhøjes strafferammerne, således at der kan idømmes fængsel på livstid, hvis offeret ved forbrydelsen eller som en direkte eller indirekte følge af forbrydelsen afgår ved døden eller får betydelig skade på legeme eller helbred, herunder ved at blive påført seksuelt overførbart sygdom. Endvidere forhøjes den højeste fængselsstraf for voldtægt mod børn fra 12 år til 15 år.
- c) For det tredje straffes den, der ved grov uagtsomhed gør sig skyldig i voldtægt, med fængsel indtil 5 år eller indtil 8 år, hvis forbrydelsen hører til de af stk. 2 omfattede alvorligere forbrydelser. Uagtsom voldtægt har hidtil ikke i dansk ret været anset som en strafbar forbrydelse.
- d) For det fjerde ændres § 216, stk. 2, der beskriver de tilfælde, hvor den skærpede strafferamme på op til 12 års fængsel kan anvendes. I den nuværende udformning af loven, kan den højere straf idømmes, når forbrydelsen har haft en særlig farlig karakter eller der i øvrigt foreligger særligt skærpene omstændigheder. Efter lovforslaget skal denne strafferamme som noget nyt altid anvendes, hvis voldtægten er udøvet af flere i forening, hvis voldtægten er rettet mod et ubekendt offer, hvis forbrydelsen er sket under brug af våben, hvis offeret har været udsat for mishandling eller anden særlig rå, brutal, smertefuld eller ydmygende behandling, eller hvis gerningsmanden tidligere har gjort sig skyldig i tilsvarende forbrydelse.

Lovforslaget indeholder ikke nogen bestemmelse om erstatningsudmålingen, men det er forslagsstillerens opfattelse, at erstatningsbeløbene i forbindelse med voldtægt skal forhøjes væsentligt, og forslagsstillerne vil i udvalget tage dette emne op til drøftelse.